

TA VỀ

Tiếng biển lời rừng nao nức giục
Ta về cho kịp độ xuân sang

Ta về - một bóng trên đường lớn
Thơ chẳng ai đề vạt áo phai...
Sao bỗng nghe đau mềm phế phủ ?
Mười năm, đá cũng ngậm ngùi thay.

Vĩnh biệt ta-mười-năm chết dấp
Chồn rừng thiêng im tiếng nghìn thu.
Mười năm, mặt xạm soi khe nước,
Ta hoá thân thành vượn cổ sơ.

Ta về qua những tròng cùng phá,
Nếp trán nhăn đùa ngọn gió may.
Ta ngẩn ngơ trông trời đất cũ,
Nghe tàn cát bụi tháng năm bay.

Chỉ có thể. Trời cam đất nín.
Đời im lìm đóng vầng xanh xao.
Mười năm, thế giới già trông thấy.
Đất bạc màu đi, đất bạc màu...

Ta về như bóng chim qua trể
Cho vôi vàng thêm gió cuối mùa.
Ai đứng trông vùi mây nước đó,
Ngàn năm râu tóc bạc phơ phơ.

Một đời được mấy điều mong ước ?
Núi lở sông bồi đã lắm khi...
Lịch sử nơi đi nhiều tiếng động.
Mười năm, cỏ lục đã ai ghi ?

Ta về cúi mái đầu sương điểm,
Nghe nặng từ tâm lượng đất trời.
Cảm ơn hoa đã vì ta nở.
Thế giới vui từ mỗi lẻ loi.

Tưởng tượng nhà nhà đang mở cửa,
Làng ta, ngựa đá đã qua sông,
Người đi như cá theo con nước,
Trống ngũ liên nôm nả gióng mừng.

Ta về như lá rơi về cội.
Bếp lửa nhân quần ấm tối nay.
Chút rượu hồng đây, xin rưới xuống,
Giải oan cho cuộc biển dâu này.

Ta khóc tạ ơn đời máu chảy
Ruột mềm như đá dưới chân ta.
Mười năm chớp bể mưa nguồn đó,
Người thức nghe buồn tận cõi xa.

Ta về như hạt sương trên cỏ
Kết tụ sầu nhân thế chuyển dời.
Bé bỏng cũng thì sinh, dị, diệt.
Tội tình chi lắm nữa, người ơi !

Quán dốc hơi thu lừa nổi nhớ.
Mười năm, người tỏ mặt nhau đây.
Nước non ngàn dặm, bèo mây hỡi,
Đành uống lưng thôi bát nước mời.

Ta về như sợi tơ trời trắng
Chấp chới trôi buồn với nắng hanh.
Ai gọi ai đi ngoài quăng vắng ?
Phải, ôi vàng đá nhấn quan san ?

Lời thề truyền kiếp còn mang nặng
Nên mắc tình đời cõi chẳng ra.
Ta nhớ người xa ngoài nổi nhớ.
Mười năm, ta vẫn cứ là ta.

Ta về như tứ thơ xiêu tán
Trong cõi hoang đường trắng lãng quên.
Nhà cũ, mừng còn nguyên mái, vách,
Nhện giăng, khói ám, mối xông nền.

Mọi thứ không còn ngăn nắp cũ.
Nhà thương khó quá, sống thờ ơ.
Giậu nghiêng cổng đổ, thêm um cỏ.
Khách cũ không còn, khách mới thưa...

Ta về khai giải bùa thiêng yểm.
Thức dậy đi nào, gỗ đá ơi !
Hãy kể lại mười năm mộng dữ.
Một lần kể lại để rồi thôi.

Chiều nay, ta sẽ đi thơ thần,
Thăm hỏi từng cây những nỗi nhà.
Hoa bưởi, hoa tâm xuân có nở ?
Mười năm, cây có nhớ người xa ?

Ta về như đứa con phung phá
Khánh kiệt đời trong cuộc biển dâu.
Mười năm, con đã già như vậy.
Hưởng mẹ cha, đèn sắp cạn dầu...

Con gẫm lại đời con thất bát,
Hứa trăm điều, một chẳng làm nên.
Đời qua, lớp lớp tàn hư huyễn.
Hạt lệ sương thầm khóc biển thiên.

Ta về như tiếng kêu đồng vọng.
Rau mác lên bờ đã trở bông.
Cho dầu ngàn năm, em vẫn đứng
Chờ anh như biển vẫn chờ sông.

Ta gọi thời gian sau cánh cửa.
Nỗi mừng ràn rụa mắt ai sâu.
Ta nghe như máu ân tình chảy
Tự kiếp xưa nào tưởng lạc nhau.

Ta về dấu phải đi chân đất
Khắp thế gian này để gặp em.
Đau khổ riêng gì nơi gió cát...
Hè nhà, bụi chuối thức thâu đêm.

Cây bưởi xưa còn nhớ trắng hoa.
Đêm chưa khuya lắm, hỡi trăng tà !
Tình xưa như tuổi già không ngủ,
Bước chạp khua từng nổi xót xa.

Ta về như giấc mơ thần bí
Tuổi nhỏ đi tìm những tối vui.
Trăng sáng lưu hồn ta vết phỏng.
Trọn đời, nổi nhớ sáng không nguôi.

Bé ơi, này những vui buồn cũ,
Hãy sống, đừng đâu với lãng quên.
Con đế vẫn là con đế ấy,
Hát rong bờ cỏ, giọng thân quen.

Ta về như nước tào khô chảy.
Tình đầu mười năm luống nhạt mờ.
Thân thích những ai giờ đã khuất?
Cõi đời nghe trống trải hơn xưa.

Người chết đưa ta cùng xuống mộ.
Đêm buồn, ai nữa đứng bờ ao ?
Khóc người, ta khóc ta rơi rụng.
Tuổi hạc, ôi ngày một một hao.

Ta về như bóng ma hồn tử
Lục lại thời gian, kiếm chính mình.
Ta nhạt mà thương từng phế liệu
Như từng hài cốt sắp vô danh.

Ngồi đây, nền cũ nhà hương hỏa,
Đọc lại bài thơ buổi thiếu thời.
Ai đó trong hồn ta thổn thức ?
Vàng trắng còn tiếc cuộc rong chơi.

Ta về như hạc vàng thương nhớ
Một thuở trần gian bay lướt qua.
Ta tiếc đời ta sao hữu hạn,
Đành không trả hết được lòng ta.

TÔ THUYẾT YÊN

7-1985